

Cora

Er zijn dingen die je hoofd gewoon niet kan bevatten. Dag in, dag uit grijpen mensen terug op dezelfde denkpatronen: een appel die in de lucht wordt gegooid, valt op de grond. Een bloem die wordt geplukt, verwelkt. Wie in zijn eigen bed in slaap valt, wordt daar de volgende ochtend ook weer wakker.

Maar dit? Dit was alsof je een appel omhoog liet vallen...

Cora Mason drukte haar handen tegen haar slapen om de kolkende zee tussen haar oren te kalmeren. Ze was een paar minuten (of misschien wel uren) geleden wazig wakker geworden in een schijnbaar eindeloze woestijn. Haar slaapkamerramen waren nu roestbruine duinen van wel dertig meter hoog. Haar plafond was een wolkeloze hemel. Het lampje op haar nachtkastje was een felle zon, die brandde op haar huid.

Waar ze ook was, het was in ieder geval niet Virginia.

Het leek hier niet eens op de woestijnen waar ze wel eens van had gehoord. Er waren geen cactussen, geen dorstige pollen kurkdroog gras. Alleen een gigantische rode vlek zo ver als ze kon zien.

Droomde ze? Maar in haar dromen voelde haar mond nooit zo droog aan.

Toen haar vader net tot senator was gekozen, had zijn beveiligings-team haar en haar broer Charlie geleerd wat ze moesten doen bij een ontvoering: verzet je niet, blijf waar je bent, wacht op hulp. Maar dat was tien jaar geleden. Toen zat ze nog maar net op school. Gold hetzelfde voor iemand van zestien? Er waren geen voetstappen in het zand, geen bandensporen, geen enkele aanwijzing over hoe ze hier terecht was gekomen.

Een explosie van pijn trok door haar hoofd. Ze hapte naar adem en drukte haar handen nog steviger tegen haar slapen.

Nog maar enkele ogenblikken geleden zat ze in de auto bij Charlie, met haar donsparka strak dichtgetrokken en de verwarming hoog, op weg naar het skioord waar ze met hun ouders hadden afgesproken. Ze zat met haar voeten op het dashboard songteksten in haar notitieblokje te krabbelen.

‘Wat vind je van deze zin?’ had ze gevraagd. “‘Een vreemdeling in mijn eigen leven, een geest achter mijn glimlach, niet thuis in het paradijs, niet thuis in de hel’?”

Charlie had gegrijsd terwijl hij links afsloeg, naar het dorp. ‘Niet slecht,’ had hij gezegd. ‘Maar een dochter van een senator kan niet over de hel zingen.’

Nu, omringd door enkel zand, voelde Cora de paniek in haar keel omhoogkruipen. Ze zou in die jeep moeten zitten! Daar had ze bijna twee jaar op gewacht: met zijn vieren weer samen, als gezin. Geen geruzie meer over de voorgdij, geen politiek, geen verslaggevers. Enkel winter in Virginia, parka’s, sneeuw. En haar ouders die met een kop warme chocolademelk op hen zaten te wachten. Niet langer een stel, maar ook geen bittere vijanden meer. Charlie en zij waren zo dichtbij geweest dat ze het dorp al achter de volgende berg hadden zien liggen. Zaten haar ouders daar nu te wachten, terwijl ze zich afvroegen hoe het kwam dat zij van de aardbodem was verdwenen? Waren ze wel in veiligheid?

De wind prikte in haar ogen. Hij droeg een vreemde geur met zich mee: graniet en ozon. Toen ze met haar tong langs haar tanden streek, proefde ze de geur tot achter in haar keel. Hij bracht een herinnering naar boven. Een droom. Vage beelden van een knap mannengezicht – gebronsde huid, zware wenkbrauwen, gesloten ogen. Het danste door haar achterhoofd als een dwaallicht. De droom wenkte haar. Maar hoe fanatieker ze ernaar reikte, hoe verder hij wegzweefde, frustrerend steeds net buiten haar bereik. Was het een echt iemand? Of was ze zo lang buiten bewustzijn geweest dat ze van een engel had gedroomd?

Of...

Ben ik dood?

Ze trok haar benen tegen zich aan. Nee, doden zweetten niet zoals zij

nu deed. Ze leefde nog. Ze moest alleen zien uit te vinden wáár.

Blijf waar je bent, had de beveiliging haar geleerd. *Wacht op hulp*. Maar als ze hier bleef zitten, ging ze dood van de dorst of verbrandde ze in de zon. Ze trok haar benen nog wat dicht tegen zich aan en verzette zich tegen de opkomende paniek. Ze dacht aan de tip van haar moeder voor wanneer alles haar een beetje te veel werd.

Heel rustig vanaf tien terugtellen. Tien, negen, acht...

Ze dwong zichzelf op te staan. Ze ging schaduw zoeken, of water, of een dorp of stadje en daar op hulp wachten.

Zeven, zes...

Ze begon te lopen. De ene stap na de andere. Het ene zandduin na het andere.

De paniek zat nog steeds in haar ledematen. Ze voelde zich slap en wankel, alsof haar benen zo konden weglopen van de rest van haar lichaam. De brandende zon verdroogde haar tranen tot zilte korstjes die ze proefde als ze over haar lippen likte. Ze hield een hand boven haar ogen en keek met half dichtgeknepen ogen omhoog, hopen op een helikopter. Maar het enige wat er hing, was een griezelige stilte.

Waar waren haar ontvoerders? Wat had het voor zin om haar midden in het niets achter te laten?

Vijf...

Voor haar maakte de bodem van het volgende dal een scherpe knik en vormde een hoog boven haar uittorend duin, hoger dan alle andere. Knipperend met haar ogen bestudeerde ze de muur van zand, waarna ze hem moeizaam begon te beklimmen. Omhoog, omhoog. Ze kroop eerder dan dat ze liep, en na elke twee passen gleeed ze een stap terug.

Met haar mouw wiste ze het zweet van haar voorhoofd... en verstijfde.

De kleren die ze aanhad waren niet van haar!

Haar donzen parka en moonboots waren weg. Ze was blootsvoets en droeg een strakke zwarte spijkerbroek, een wijd shirt met de naam van een band waar ze nog nooit van had gehoord en brede armbanden om elke pols. Punk? Zij was meer van de kanten rokjes en katoenen jurkjes. En het enige concert dat ze ooit had bezocht was van de garageband van haar buurman en daar was ze al na tien minuten met haar handen over haar oren vertrokken.

Ze liet de dunne stof door haar vingers glijden. Eronder zag ze een wit bandje flitsen. Toen ze in haar kraag gluurde, borrelde de angst in haar keel omhoog. Onder haar kleding zaten een wit hemdje en slipje – niet van haar! Degene die haar hier had gedumpte had haar dus kennelijk eerst als een pop aangekleed en toen voor dood achtergelaten. Haar maag draaide zich om bij de gedachte dat de handen van een vreemde haar hadden betast. Maar wie? Wie deed er nou zoiets?

Niet in paniek raken. Blijven terugtellen. Vier...

Voor zover ze kon zien was ze ongedeerd, op wat zonnebrand na. Maar zou dat zo blijven? Ze wilde dat haar vaders beveiligers hier waren. Of Charlie. Al die jaren dat ze nog klein waren – en hun vader in Washington werkte en hun moeder de helft van de dag lag te slapen – had Charlie op haar gepast. Hij was de enige op wie ze altijd kon rekenen (Sadie niet meegeteld, omdat zij een hond was). Hij vertelde haar oude afleveringen van de *Twilight Zone* na als verhaaltje voor het slapengaan. Hij leerde haar waar ze haar notitieblok met liedjes het best kon verstoppen voor hun nieuwsgierige moeder. En een halfjaar geleden had hij haar opgehaald uit de Bay Pines-jeugdinstelling. Hij had zelfs een verslaggever een klap verkocht, toen die een microfoon onder haar neus duwde en vroeg hoe de dochter van een senator het toch voor elkaar had gekregen om van negens op school naar achttien maanden voor doodslag te gaan.

Drie, twee...

Ze tastte naar het kettinkje om haar hals alsof het een reddingslijn was. Er hing een bedeltje voor elk lid van hun gezin aan: een toneelmasker voor haar moeder, een golfclub voor haar vader en een vliegtuigje voor Charlie, die piloot wilde worden. Ze had hen alleen maar weer samen willen hebben, net als de tegen elkaar rinkelende bedels van haar kettinkje. Ze was al zo vlak bij dat skioord waar ze met zijn allen weer als gezin warme chocolademelk zouden hebben gedronken.

Maar haar vingers tastten in het niets. Het kettinkje was weg.

Koud zweet prikte in haar nek.

Ze wierp een blik over haar schouder. Ze kreeg opeens het gevoel dat ze werd gevolgd. Maar de duinen waren geheel verlaten. Hijgend beklom ze de laatste meters van het hoogste duin. *Alsjeblieft, laat daar een weg zijn. Een telefoon. Een ezel voor mijn part.* Het enige wat ze absoluut níet

hoopte te zien was nog een zandduin, en nog een, en nog een, tot in de eeuwigheid.

Met stekende longen bereikte ze de top, klopte het zand van haar handen en kneep haar ogen dicht. Daarna haalde ze diep adem en maakte haar terugtelrijtje af.

Een.

Toen pas opende ze haar ogen.

Cora

Vanaf deze hoogte kon Cora 360 graden om zich heen kijken. Achter haar strekte de woestijn zich in grillige golven uit, maar links lag een veld met vette zwarte aarde, fruitbomen die hun takken uitrekten naar de zon en lange rijen groente in alle kleuren van de regenboog: paarse aubergines, gele pompoenen, rode tomaten, goudkleurige maïskolven.

Een boerderij?

Ze zakte op haar knieën toen een scherpe pijn door haar schedel sneed. Ze gilte het uit en kneedde haar slapen. Hadden ze haar soms drugs toegediend? Was die droom van die mooie engel soms een hallucinatie geweest? Ze knipperde als een dolle met haar ogen, maar de boerderij verdween niet.

Tel gauw terug!

Tien...

Toen ze zichzelf dwong naar rechts te kijken, stikte ze bijna. Tegenover de boerderij liep een rotsachtige aardlaag met een laag zeegroen korstmos langzaam over in een vallei vol scheef gewaaide bomen. Enorme eiken, dennen en andere groenblijvende bomen, allemaal bedekt met een witte laag. Niet als de bladerloze winterwouden van Virginia, maar als een toendra op de Noordpool of zo. Een ijskoude bries bracht een sneeuwvlok met zich mee die bleef liggen op Cora's zonverbrande hand. Ze dwong zichzelf weer te gaan staan.

Ach, stik maar met dat aftellen!

Ze schudde met haar hand en begon te lopen. Zo mogelijk nog vreemder dan alle andere dingen was die strook water recht voor haar. Zacht

kabbelende golven regen zich aaneen tot een diepe baai die haar het beklemmende gevoel gaf dat ze erin wegzonk. Ze spuugde de spookgeur van zout water uit. Een oceaan hoorde hier niet. Zij hoorde hier niet.

Ondanks de koude toendrawind dropen er zweetdruppels vanaf haar slapen over haar gezicht.

Aan de verste rand van de baai doemden bergen op en zelfs iets wat eruitzag als het silhouet van een stad. Een woestijn, een boerderij, een oceaan, een bos... allemaal leefgebieden die nooit vlak naast elkaar konden bestaan. Dit moest een geheim biosfeerexperiment van de regering zijn. Of de bevlieging van een of andere rijke gek. Of virtual reality.

De graniet-met-ozongeur kroop weer in haar neus. Ze moest even blijven staan tot het gevoel van die vreemde droom weer wegtek. Ze was geen klein meisje meer, ze kón dit aan. Ze moest wel.

Terwijl haar ademhaling rustiger werd verscheen er opeens een donkere omtrek onder aan de heuvel, daar waar de oceaan aan de verste akker van de boerderij likte. Als ze haar ogen tot spleetjes kneep, leek het net een mens.

‘Hé!’ Ze buitelde het pad af naar beneden. Haar voeten raakten een paar keer verstrikt in het gras onder haar voeten. Het spoor leidde tussen rijen paprika’s door die bijna barstten, zo rijp waren ze. ‘Hé! Kun jij me helpen?’

Het pad ging over in een strandje. De persoon – een meisje met donker haar en een witte zomerjurk – was blijkbaar in paniek geraakt. Verstijfd van de angst lag ze opgekruld op het zand.

‘Hé!’ Cora stopte abrupt aan de rand van de zee, terwijl het diepzwarte water en de werkelijkheid in één klap tot haar doordrongen. Het meisje lag niet zo omdat ze bang was – met haar gezicht naar beneden in de branding, haar haren verward, terwijl het water om haar bewegingloze benen golfde.

‘O nee...’ Ze kneep haar ogen stijf dicht. ‘Sta op. Alsjeblieft.’

Toen ze haar ogen weer opende, lag het meisje nog steeds roerloos. Cora dwong zichzelf de branding in te stappen. Ze huiverde toen het water haar enkels opslokte, maar liet zich toch op haar knieën vallen. In Bay Pines had een van de gevangenen zichzelf verstikt met een plastic boodschappentas. Cora had liedjes zitten schrijven op de gang toen de politie

haar lichaam kwam halen: glazige ogen, blauwe lippen.

Precies als bij dit meisje.

Maar zij had ook nog een paar akelige blauwe plekken op haar schouder, alsof iemand haar daar veel te stevig had beetgepakt. Even hoorde Cora alleen nog het bloed in haar oren gonzen. Onder de blauwe plekken in de hals van het meisje stond een tatoeage: een patroon van zwarte stippen dat Cora niets zei – en dat ook nooit zou doen, omdat ze het meisje er niet meer naar kon vragen.

Achter haar was het bos volkomen stil. Alleen de zacht neerdwarrelende sneeuw vertelde haar dat de wereld niet stil was blijven staan.

Ze stond op. Het water leek ineens kouder. En dieper. Misschien betekenden die blauwe plekken wel dat het meisje was vermoord. Of ze was verdronken, in een poging aan iemand te ontsnappen. Hoe dan ook, Cora had er weinig trek in om de volgende te zijn.

Ze rende het water weer uit. *Blijf waar je bent. Verzet je niet.* Dat was het advies dat ze als schoolmeisje had gekregen. Maar hoe kon ze nou bij een lijk blijven zitten?

Voetstappen verbraken de stilte. Cora draaide zich om en zocht de ruimten tussen de bomen af.

Daar.

Een flits van witte kleding tussen de takken. Twee benen. Een mens! Haar spieren maakten zich op om weg te rennen, of te vechten.

Een jongen kwam het bos uit gesjokt.

Hij was ongeveer van haar leeftijd, droeg een spijkerbroek en een kreukelig wit shirt onder een leren jack en zag eruit alsof hij zo uit een biljartzaal kwam gestrompeld na een nacht vol bier en harde muziek. In zijn broekzak stak een pilotenzonnebril. Hij viel hier net zo uit de toon als Cora, hoewel hij net als zij blootsvoets was. Knap op een wat slordige manier. Zijn donkere haar viel over zijn bruine ogen, die net zo verrast keken als de hare.

Even staarden ze elkaar alleen maar aan.

Toen verbrak hij de spanning: ‘Jij bent toch...’ Hij zweeg abrupt toen hij het meisje zag liggen. ‘Is ze dood?’

Toen hij een stap naar voren deed, scharrelde Cora meteen naar achteren, klaar om te vluchten. Hij stopte en knakte met de knokkels van zijn

linkerhand. Sterke handen, zag Cora. Handen die een meisje gemakkelijk onder water konden houden.

‘Achteruit!’ zei Cora dreigend. ‘Als je me aanraakt, krab ik je de ogen uit.’

Het hield hem zowaar nog tegen ook. Hij streek met zijn hand over zijn mond en keek haar een beetje glazig aan. ‘Wacht eens even. Denk jij soms dat ik haar heb gedood?’

‘Ze heeft blauwe plekken op haar arm. Ze heeft met iemand geworsteld.’

‘Maar niet met mij! Ik weet niet wat er is gebeurd, maar ik heb niemand vermoord.’ Hij liep naar de rand van de branding, het water likte aan zijn tenen. Hij was er niet bang voor, zoals zij. ‘Kijk dan: mijn kleren zijn droog. Als ik het had gedaan, zou ik toch kletsnat moeten zijn?’ Hij wreef over zijn slapen. ‘Ze is wel 20 kilo zwaarder dan jij, dus ik betwijfel of jij haar hebt vermoord. Maar iemand moet het hebben gedaan. Laten we zorgen dat we hier weg zijn voordat diegene terugkomt. We moeten een telefoon of radio zien te vinden. Laten we die schuur daar eens proberen.’

Een telefoon. Ja! Ze verlangde ernaar haar vaders stem aan de andere kant van de lijn te horen, die zei dat het allemaal één groot misverstand was... Maar er was een meisje dood. Wie zij ook was, die blauwe plekken waren voor haar meer dan slechts een misverstand.

‘Ik kijk ook tv, hoor,’ zei Cora. ‘Ik weet hoe dit soort dingen gaan. Eerst doe je supervriendelijk, dan probeer je me achter die schuur te wurgen. Nee, ik ga met jou helemaal nergens naartoe.’

Hij wreef over zijn gezicht en masseerde zijn schedel, alsof zijn hoofd ook op springen stond van de pijn. ‘Voor het geval je het nog niet doorhebt: dit is geen tv-serie. Er is hier helemaal niemand behalve ik... en een moordenaar. Dus stel ik voor dat we mekaar gewoon helpen.’

Cora keek hem behoedzaam aan. Op haar eerste dag in de jeugdgevangenis had een meisje met een spleetje tussen haar tanden haar een binnengesmokkelde cola aangeboden. *Een welkomstpresentje*, had ze erbij gezegd, *om te wennen*. Twee dagen later had hetzelfde meisje haar in de ribben gestompt en haar sudoku-boek afgepikt. *Je mag dan zijn opgegroeid in een gouden kooi*, had ze tegen haar gezegd, *hierbinnen zul je de*

regels van de echte wereld moeten leren. Om te beginnen: vertrouw nooit een vreemde – zeker niet een die aanbiedt je te helpen.